

Arbejdets Dag, som er inde, hvor vi i Fællesskab skal rejse det genvundne Land efter Krigsaarenes Lidelser og med Agtelse for rodfæstede sønderjydske Ejendommeligheder skabe den størst mulige Ensartethed imellem Forholdene Nord og Syd for Kongeaaen, et Arbejde, under hvilket vi ikke vil glemme Omsorgen for dansk Sprog og dansk Kulturs Bevarelse hos de Danske, som bor Syd for den nye Grænse. Det konservative Folkeparti føler sig overbevist om, at vi ikke paa bedre Maade end netop ved dette Løfte til dem, der ikke kom med hjem til det gamle danske Fædreland, kan hilse de nyalgte Repræsentanter for Danmark fra de sønderjydske Landsdele velkommen i denne Sal.

Vi kan ganske tiltræde den i Trontalen udtalte Glæde over, at vort Forhold til Udlandet er godt, og deler fuldt ud Tilfredsheden ved Fortsættelsen af Samarbejdet med de nordiske Brødrefolk og Arbejdet sammen med dem paa Fuldkommengørelsen af Folkenes Forbund i Haabet om, at Freden i Verden derved maa kunne betrygges og Landenes Militærbyrder dermed begrænses. Endnu er jo dog denne Fred ingenlunde sikret, og saa længe dette ikke er Tilfældet, saa længe er det et uafviseligt Krav, at vi opretholder vort Forsvarsvæsen i en saadan Stand, at det kan tjene til Sikkerhed for vort Land overfor Begivenheder, der kan komme. Saa længe denne Sikkerhed ikke ydes os gennem Folkenes Forbund, vil vi derfor ikke kunne give vort Minde til videregaaende Indskrænkninger af vort Forsvarsvæsen, end der allerede er sket; vi mener tværtimod, at Fæstningsartilleriregimentets Afskaffelse skete for tidligt; men det skal ikke hindre os i at deltage i Haabet om, at Folkenes Forbund ret snart maa kunne naa derhen, at yderligere Indskrænkninger maa kunne ske baade her og andetsteds.

I Trontalen nævnes den nedsatte Kommission til en Omordning af vor udenrigspolitiske Repræsentation, for at vi kan være bedst muligt underrettede om de politiske, sociale og økonomiske Forhold i andre Lande. Jeg forstaar dette blandt andet som Regeringens Godkendelse af Nødvendigheden for at udvikle Ministeriet til det effektive Led i vort Erhvervsliv, hvortil Stødet allerede er givet under Krigen. Det konservative Folkeparti kan ganske slutte sig til Regeringen, naar den saa stærkt fremhæver Nødvendigheden af Bekæmpelse af Bolig-

nøden, hvilket ikke alene forudsætter, at der i Byerne bliver sat Gang i Boligbyggeriet, men tillige, at der udenfor Byerne træffes Foranstaltninger, der kan hindre den stærke Tilstrømning af nye Beboere til Byerne og særlig til København. Gennemførelsen af de senere Aars Love om Oprettelsen af mindre Landbrug vil vel nok kunne bidrage til at formindske denne Tilstrømning; vi kan imidlertid ikke undlade stærkt at understrege, hvad Statsministeren i sin Tale ved Finanslovsforslagets Fremlæggelse med Rette gjorde opmærksom paa, at det er meget vanskelige Vilkaar, Tiden stiller for at oprette disse nye Smaabrug, ved de store Omkostninger til Bygninger, Inventar og Besætninger, og at man maa have Øjnene aabne for, at disse Udgifter kan stige saa højt, at de nye Smaabrugere bliver meget vanskeligt stillet. Man maa derfor vel vogte paa, at man ikke i alt for stor Iver for at naa et hurtigt Resultat ad denne Vej bidrager til at skabe en Klasse Jordbrugere, der ikke alene vil bringe Staten Tab paa de Laan, der skal ydes dem, men tillige vil være udsatte for at berede sig selv en meget vanskelig Tilværelse.

Hovedvægten maa vi imidlertid lægge paa den i Trontalen bebudede samlede Plan til Afhjælpning af Bolignøden i Byerne, som det er vort Haab, at Rigsdagen meget snart maa faa Lejlighed til at blive bekendt med. Vi lægger Hovedvægten derpaa, ikke alene fordi der er Tale om Afhjælpning af den stedse voksende Bolignød, men tillige fordi en saadan Plan jo vil være af største Betydning for det hele Erhvervsliv, idet et livligt Byggeri medfører forøget Virksomhed langt udenfor de egentlige Byggefag, og det er vel desværre uomtvisteligt, at vi i den nærmeste Tid vil have den størst mulige Opfordring til at gøre, hvad gøres kan, for at fremme Erhvervslivet til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, og det er paa Arbejdsløshedens Bekæmpelse gennem Arbejde, vore Bestræbelser bør rettes, ikke paa Afhjælpning af dens Følger gennem Understøttelser. Hvad Staten i denne Retning gik med til under Krigsaarene, kan den ikke atter indlade sig paa, baade sociale og økonomiske Erfaringer fraraader det paa meget indtrængende Maade. Der maa gøres det mest mulige for at faa det private Initiativ til at sætte Arbejde i Gang, og det er Arbejde, som Stat og Kommune maa stille til Raadighed, om det private Initiativ svigter eller Forholdene fører med sig, at dette umuliggøres. Vi venter